

איך נראית יציאה מהארון בלי טראומה? דור המילניאל כהורים למתבגרים.ות

אנחנו המילניאלז גדלנו על הבטחה. לא הבטחה מושלמת ולא מציאות נטולת סתירות, אבל רעיון די ברור שלפיו שונות היא לא תקלה אלא חלק מהסיפור האנושי. גדלנו בתקופה שבה הקהילה הלהט"בית התחילה לקבל הכרה רחבה יותר, שבה שיח על זהות, מגדר ונטייה מינית עבר בהדרגה מהשוליים אל המרכז, ובמקביל מאבקים כמו MeToo או Black Lives Matter לימדו אותנו ששקט הוא לא תמיד ניטרלי, ושאהבה, לפחות בתיאוריה, לא אמורה להגיע עם תנאים.

ועכשיו אנחנו ההורים. לא הורים לפעוטות אלא למתבגרים, לגיל שבו הזהות מתחדדת, הפחדים מתעצמים והעולם מרגיש גם פתוח וגם מאיים בו־זמנית. זה הגיל שבו שאלות על מי אני, את מי אני אוהבת ואיך יגיבו אליי הופכות ממשיות. יציאה מהארון, גם היום, עדיין יכולה להיות רגע מפחיד – לא בגלל מי שהילד או הילדה הם, אלא בגלל השאלה הישנה והכואבת: האם עדיין יאהבו אותי.

בשנים האחרונות ראינו על המסך ייצוגים שמציעים אלטרנטיבה למה שרבים מאיתנו גדלו עליו. בסדרה Heartstopper יש סצנה שבה ניק יוצא מהארון בפני אמא שלו כביסקסואל. אין שם נאום ארוך או דרמה טלוויזיונית, אלא תגובה פשוטה, אנושית וברורה: חיבוק, חיוך ואמא שאומרת לו שהיא אוהבת אותו ותמיד תאהב אותו. לא כי זה רגע הירואי, אלא כי זה רגע טבעי.

סצנה דומה מופיעה גם בסדרת הספרים Heated Rivalry, שהפכה לסדרה מצליחה באופן די מפתיע לעובדה שמדובר בסדרה קנדית בלי הרבה תקציב. בפרק האחרון שיין יוצא מהארון בפני אמא שלו. היא מגיבה בשתיקה ושיין בטוח שהיא מאוכזבת ממנו, ומסביר לה שהוא ניסה לצאת עם בנות ולא הצליח. התגובה החד משמעית של אמא שלו שמסבירה לו בצורה ברורה שהיא גאה בו, הופכת לסצינה מרגשת במיוחד שמראה שהסיפור ששיין בנה לעצמו בראש לא באמת מתממש במציאות. ליונה יותר קשה לקבל את העובדה שבן הזוג של שיין הוא היריב המיתולוגי שלו בליגת ההוקי משקשה לה לקבל את העובדה שמדובר בגבר ולא באישה, אבל מה שבטוח זה שזה לא משנה את מקומו בלב שלה. כאילו נאמר לו: זה חלק ממך, ואני כאן איתך.

הכוח של הסצנות האלה לא נובע מדרמה, אלא מהיעדרה. הן מרגשות כי אין בהן טראומה. הן מציעות דימוי אחר של יציאה מהארון – לא כרגע מכונן של כאב, אלא כרגע של הקלה. וזו בדיוק הזכות, ואולי גם האחריות, של דור המילניאלז כהורים למתבגרים: להראות שיציאה מהארון לא חייבת להיות אירוע שמותיר צלקת, אלא יכולה להיות רגע שמחזק ביטחון ושייכות.

הילדים. ות שלנו לא צריכים שנהיה מושלמים או שנגיב בנאום אידאולוגי. הם צריכים תגובה ראשונה ברורה, כזו שלא משאירה מקום לספק. הם צריכים לדעת שהאהבה שלנו לא תלויה בהגדרה, ושבת הוא מקום שאפשר לנשום בו גם כשאומרים אמת חדשה. אם נצליח לתת להם את זה, נכתוב עבורם זיכרון אחר – כזה שלא מתחיל בפחד, אלא במשפט הפשוט והחשוב מכולם: תודה שסיפרת לי. אני כאן.

נעים מאד 😊 אני דניאל חן, מנהלת שיווק ודיגיטל, אישתה של מיכל ואמא של יהלי. אני מייעצת לקהילות וחברה באגודת הידידים של איגי ושמחתי לקחת חלק קטן מאד בהקמה של הקהילה החשובה הזו ❤️

